

Temne,
negibne so r ke
spominov
in blizu so ptice.
Pridi,
da zazvenijo
v globokem jutru
spoznanj.

IV.

Leživa
v topli postelji
večera
vse bliže sebi
vase izgubljena
in vse dlje
od pritajenih senc
glasov.

Odhajajo drevesa,
zadnji,
trudni svatje.
Se v mraku
r dostna
so pela
s tvojimi očmi,
ki zdaj zven 
kot temna,
zrela trava
pod strmim vonjem
mojih žil.

V.

Zibljem
na tvojih bokih
bolest hrepenenja
in slast